

то и плачливо туй пѣснопѣніе. Но тосъ часть едно голѣмо движеніе станѣ въ църквата. Сичкытъ присѣдствуующы са исправихъ на крака и са кръстяхъ. Архіепископътъ почвѣ да чете Евангеліето полека, послѣ отиде и сѣднѣ при великыя инквизиторъ, около когото са натискаше вече народътъ за да глѣда по добръ церемоніята на *santo* то. Широко проходы са отвори по срѣдата и пристѣпваше купчина отъ разны челоуѣцы, които жедвѣяхъ за същата честь. Туй множество са управи къмъ престола на инквизитора, когато въ нартика ставаше слѣдующійтъ разговоръ между простолудіето.

« *Virgen santissima!* » думаше единъ старъ бѣлобратъ циганинъ: видишь ли оногосъ безбожника Жуанито, колко му върви честъта напредъ? Братството на Гардуния не въсприе нито за *ганхо* да го приеме, толкосъ е глупъ и марзеливтъ, и ето че сполучи да се настави въ воинството Христово.

— Наистина ли, уйчо попыта една млада играчка на *кастаньеты*, наистина ли Жуанито ще приеме *santo* то заедно съ примѣненытъ онѣзи господа?

Въ туй време желающытъ да приемѣтъ *santo* то приближавахъ са до троня на инквизитора. Около троня на герцога де Мондеяра происхождаше друга сцена оживена между наго, герцога Медина-Челли, младата Изабелла и донъ Карлоса де Херрера и съ нязкъкъ гласъ. Последнійтъ имаше голѣма ревность да служи на инквизиціята, и са обѣща да са представи въ него день за да земе *santo* то и да даде клѣтва, но са отстуди като чу справедливото негодование на донъ Хименеса и мѣдрытъ думы на Родриго и осѣщаще страшны сумивнія. Като обичаше донъ Изабелла страстно, той са рѣши да послуша баща ѝ. Доде слѣдователно той на литургіята увлеченъ отъ силна страсть и същевре-

ТАЙН. на ИНКВИЗ.